

[Indenrigs- og boligministeren.]

da vi i løbet af august måned kunne overskue virkningen af de klimatiske forhold på byggeriet, truffet beslutning om en reduktion af den samlede igangsætning af boliger i år på ca. 2 700 lejligheder. Denne reduktion skulle på den ene side være tilstrækkelig til at udjævne den opståede pukkel og på den anden side ikke være større, end at det ville være muligt at sikre et tilstrækkelig stort vinterbyggeri. Med denne reduktion beløber omfanget af de to års statslånebevillinger sig altså til: i 1953 20 900 lejligheder, hvoraf 1 600 i utraditionelt byggeri, i 1954 19 100 lejligheder, hvoraf ca. 3 500 i utraditionelt byggeri.

Hvor meget er der iøvrigt om den megen tale om overbeskæftigelse og sortbørs-lønninger? Selvfølgelig er der vanskeligheder enkelte steder, men en repræsentant for boligministeriet har fornylig været rundt i en mængde af vore købstæder og forhandlet med de kommunale myndigheder, og herfra lyder rapporterne samstemmende på, at byggeriet skrider godt frem uden vanskeligheder på arbejdspladserne, og det til trods for at det netop er området udenfor hovedstaden, der har den største stigning i traditionelt byggeri under opførelse. Derimod skal jeg erkende, at der er visse vanskeligheder i hovedstaden, men her har vi på den anden side udvist stor forsigtighed. Medens der sidste år blev bevilget statslån til 5 900 lejligheder i større byggeri i dette område, hvoraf 1 200 i utraditionelt byggeri, har vi indtil nu kun bevilget ca. 4 000 lejligheder i sådant større byggeri, hvoraf 1 600 i utraditionelt byggeri. Medens der sidste år i hovedstaden pr. 1. juli var 2 925 boliger i stort byggeri på murerstadiet, var det tilsvarende tal pr. 1. juli i år 2 811.

Må jeg endelig fastslå endnu et forhold, der påkalder opmærksomheden. Vi har ikke, således som det påstodes forleden dag i en leder i „Nationaltidende“, allerede i juli måned brugt samtlige de lånemidler, der stod til vor rådighed for indeværende finansår. Tværtimod har vi strakt disse midler således, at vi, bortset fra en yderligere bevilling til det billigste parcelbyggeri på 20 mill. kr. omfattende 1 000 huse, vil være i stand til at klare os indeværende kalenderår ud indenfor rammerne af de rådighedsbeløb, som vi disponerer over med

hjemmel i byggestøtteleven og finansloven. Det er altså ikke letsindig långivning, der har fremkaldt vanskeligheder visse steder.

Udover de vanskeligheder, som jeg har påpeget, må man til yderligere forklaring af stramningen på byggemarkedet fremhæve den stigning, der er sket i de andre sektorer i byggeprogrammet. Således er erhvervsbyggeriet steget med 17 pct., landbrugsbyggeriet med 40 pct. og det offentlige byggeri med 19 pct. Det betyder, at byggeriet i de tre nævnte sektorer fra 1. juli 1953 til 1. juli 1954 er steget fra 1,35 mill. m² etageareal til 1,64 mill. m², og det er omtrent så meget som stigningen i boligbyggeriet, der er steget fra 2,10 mill. m² til 2,51 mill. m². Boligbyggeriet er altså steget forholdsvis mindre end den øvrige byggevirksomhed.

Endelig kan der være grund til at understrege, at en meget væsentlig del af hele vor byggekapaцитet, i virkeligheden op mod halvdelen, beslægtedes til reparationer og ombygninger. Groft anslået kan man formentlig opgøre investeringen på dette område til ca. 1 milliard kr. årlig. Denne investering sker ganske frit og ukontrolleret, og boligministeriet har ikke nogen mulighed for indenfor de nuværende administrative rammer at regulere denne virksomhed. En ændring i skattafradragsreglerne vedrørende reparationsarbejder vil her sikkert være af stor betydning.

Når der tales om, at samfundet ikke har råd til at bygge så meget, og at man ikke kan leve af at bo o. s. v., kunne der måske være grund til at sammenligne med forholdene i lande, med hvis sociale og økonomiske standard vi tåler sammenligning; jeg tænker her navnlig på Norge og Sverige. Man vil da se, at Danmark er meget tilbage med hensyn til boligproduktionen. Efter de seneste oplysninger har Sverige og Norge investeret henholdsvis 4,1 og 4,4 pct. af deres bruttonationalprodukt i boligbyggeriet, medens Danmark kun har anvendt 2,8 pct. Set i forhold til folketallet har Sverige og Norge bygget henholdsvis 69 og 103 lejligheder pr. 10 000 indbyggere, medens man herhjemme kun har opført 49 lejligheder pr. 10 000 indbyggere. Disse betydelige investeringer i vore nabolande har forudsat omfattende finansieringsordninger med statslig indsats, der i sin ud-